

Arrest

nr. 145 490 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 20 juni 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar stiefvader.

Op 18 december 2014, met kennisgeving op 23 december 2014, neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen met reden:

"(...)In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06.2014 werd ingediend door:

(...)

Artikel 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.

Gezien betrokkene intussen 21 jaar is, dient dus te worden aangetoond dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Het attest onvermogen afgegeven door de bevoegde overheden op 11.08.2014 vermeld enkel dat betrokkene geen eigendommen heeft in Suriname, het geeft geen uitsluitel of betrokkene er een inkomen had of niet. Er werd evenmin bewezen dat betrokkene, tijdens haar verblijf in het land van herkomst of origine, reeds ten laste was van de referentiepersoon. Voor zover het ene rekeninguittreksel dat werd voorgelegd daarvan zou moeten getuigen, blijkt niet over welk bedrag het zou moeten gaan dat aan betrokkene is overgemaakt, noch met welke regelmaat. Er kan immers niet geïdentificeerd worden aan wie de bedragen werden overgemaakt, met uitzondering van een bedrag aan het immokantoor en een bedrag dat betaald werd voor een 'gehoorversterker'.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

"Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of de partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.

Gezien betrokkene intussen 21 jaar is, dient dus te worden aangetoond dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Het attest onvermogen afgegeven door de bevoegde overheden op 11.08.2014 vermeld (sic) enkel dat betrokkene geen eigendommen heeft in Suriname, het geeft geen uitsluitel of betrokkene er een inkomen had of niet. Er werd evenmin bewezen dat betrokkene, tijdens haar verblijf in het land van herkomst of origine, reeds ten laste was van de referentiepersoon. Voor zover het ene rekeninguittreksel dat werd voorgelegd daarvan zou moeten getuigen, blijkt niet over welk bedrag het zou moeten gaan dat aan betrokkene is overgemaakt, noch met welke regelmaat. Er kan immers niet geïdentificeerd worden aan wie de bedragen werden overgemaakt, met uitzondering van een bedrag aan het immokantoor en een bedrag dat betaald werd voor een 'gehoorversterker'.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook weigert, nu verzoekster niet zou aantonen in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, met name van haar stiefvader D.J.;

Dat verzoekster nochtans aantoonde in de maanden vóór de aanvraag tot gezinshereniging, afhankelijk te zijn geweest van de materiële bijstand van haar stiefvader, waarmee zij immers sinds 11 maart 2014 officieel samenwoont;

Dat verzoekster hiertoe ondermeer navolgende documenten voorlegde:

- Uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister; (stuk 3)

- Attest van onvermogen;

- Rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat diverse bedragen werden overgemaakt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij haar beoordeling rekening dient te houden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoekster;

Dat het begrip 'ten laste zijn' verder een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden; (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05);

Dat daarnaast uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster niet over inkomsten beschikte in haar land van herkomst;

Dat verzoekster inderdaad niet een attest van onvermogen zou kunnen voorleggen, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, indien zij niet minvermogend zou zijn;

Dat uiteraard bij de aflevering van betreffend attest wordt nagegaan of de aanvrager al dan niet over voldoende inkomsten beschikt en of zij in het bezit is van onroerende goederen;

Dat betreffend attest dan ook zonder meer aantoonde dat verzoekster, als alleenstaande vrouw, onvermogend is!

Dat verzoekster bovendien tot aan het vertrek van haar moeder naar België, op hetzelfde adres woonachtig was en tot aan haar eigen vertrek naar België als student stond ingeschreven; (stuk 4-5-8)

Dat verzoekster dan ook vanzelfsprekend niet over eigen inkomsten beschikte en volledig afhankelijk was van de financiële steun welke haar door haar stiefvader werd geboden;

Dat verzoekster dan ook overduidelijk aantoonde dat haar stiefvader haar gedurende minstens 6 maanden financieel ten laste neemt;

Dat verzoekster bovendien aan fysieke beperkingen lijdt, hetgeen het hoe dan ook bemoeilijkt om een inkomen uit eigen arbeid te verwerven, hoewel het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85); (stuk 6)

Dat verzoekster tenslotte reeds een jaar op hetzelfde adres als haar stiefvader verblijft, hetgeen des te meer aantoonde dat verzoekster, welke in België niet tewerkgesteld is en tot geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van haar stiefvader! (stuk 3)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De juridische grondslag is in beide bestreden beslissingen vermeld (artikel 40bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en er wordt uiteengezet dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon tijdens haar verblijf in haar herkomstland. De overgemaakte documenten dienaangaande worden besproken in de bestreden beslissingen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de

motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; ”

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Uit de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet volgt dat een vreemdeling die als dochter van een Belgische stiefvader een recht op verblijf voor meer dan drie maanden wenst te verkrijgen, ten eerste beneden de leeftijd van 21 jaar moet zijn of ten laste moet zijn van de Belgische ouder, en ten tweede moet hij zich bij zijn ouder voegen of haar/hem begeleiden.

De verzoekende partij betwist niet dat zij ouder is dan 21 jaar en dat zij dient aan te tonen ten laste te zijn van haar stiefvader maar meent dat zij dergelijke afhankelijkheid heeft bewezen.

Op haar “aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” staat vermeld dat zij binnen de drie maanden diende aan te tonen dat een bewijs van onvermogen moest worden overgemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot dit punt de verzoekende partij een attest van 11 augustus 2014 bijbracht uitgaande van de Bewaarder in Suriname stellende dat onderzoek niet heeft uitgewezen dat “enig onroerend goed of enig Beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan” de verzoekende partij.

Zoals de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze stelt, blijkt uit dit attest geenszins dat de verzoekende partij onvermogen is nu het attest enkel spreekt over onroerende goederen en de hiermee verbonden zakelijke rechten. Er wordt in dit attest geen uitspraak verricht over eventuele roerende goederen noch over inkomsten die de verzoekende partij desgevallend in het herkomstland verwierf. Voorts zijn rekeninguittreksels overgemaakt waarvan de eerste bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze stelt dat niet blijkt welk bedrag aan wie is overgemaakt (met uitzondering van een bedrag overgemaakt aan een immokantoor en een bedrag voor een gehoorversterker). Ook dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier. De eerste bestreden beslissing besluit dan ook op wettige wijze dat de verzoekende partij niet aantoonde in het verleden ten laste van de referentiepersoon te zijn geweest.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De Raad verwijst naar de (ruimere) interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37) voor gezinshereniging met niet Belgen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat zij inmiddels lang haar stiefvader vervoegde, geen beroep deed op het OCMW ondertussen, heeft dit betrekking op de periode van de vervoeging en niet over de situatie in het herkomstland. Het louter samenwonen in het herkomstland toont op zich nog geen ten laste zijn aan. Evenmin toont het thans samenwonen met de stiefvader aan dat de verzoekende partij onvermogen is nu dit geen beletsel is om eigen inkomen ten titel van voorbeeld te spenderen.

Waar de verzoekende partij stelt thans stukken voor te leggen waaruit blijkt dat zij over geen inkomsten beschikte in het herkomstland kan de Raad enkel vaststellen dat zij naliet deze aan de verwerende partij over te maken voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening kon mee houden.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij aan fysieke beperkingen lijdt wat haar bemoeilijkt om een inkomen uit eigen arbeid te bewerkstelligen blijkt deze conclusie niet uit het administratief dossier en uit het voorgelegde medische attest.

De verwerende partij dient dan ook bijgetreden te worden waar deze stelt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter staving van haar aanvraag één rekeninguittreksel en een attest van het MI-GLIS (Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem) te Paramaribo, Suriname, d.d. 11 augustus 2014 voorgelegd heeft. Omtrent die documenten werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het attest onvermogen afgegeven door de bevoegde overheden op 11.08.2014 vermeld enkel dat betrokkene geen eigendommen heeft in Suriname, het geeft geen uitsluitel of betrokkene er een inkomen had of niet. Er werd evenmin bewezen dat betrokkene, tijdens haar verblijf in het land van herkomst of origine, reeds ten laste was van de referentiepersoon. Voor zover het ene rekeninguittreksel dat werd voorgelegd daarvan zou moeten getuigen, blijkt niet over welk bedrag het zou moeten gaan

dat aan betrokkene is overgemaakt, noch met welke regelmaat. Er kan immers niet geïdentificeerd worden aan wie de bedragen werden overgemaakt, met uitzondering van een bedrag aan het immokantoor en een bedrag dat betaald werd voor een 'gehoorversterker'."

Uit die motivering blijkt duidelijk dat de door verzoekster voorgelegde documenten geen afdoende bewijs vormen om beschouwd te worden als zijnde ten laste van haar stiefvader – het enige bewijs dat werd voorgelegd betreft een attest waaruit zou moeten blijken dat zij geen onroerend goed of zakelijk recht op een onroerend goed in Suriname heeft, doch in dat attest niets gesteld over de omstandigheid verzoekster al dan niet een inkomen genoot.

Bovendien kan op basis van een rekeninguittreksel dat dateert van mei 2014, waaromtrent geen specificaties worden gegeven, geenszins worden vastgesteld dat zij afhankelijk zou zijn van haar stiefvader, noch kan uit dit uittreksel worden afgeleid dat zij ten laste was gedurende haar verblijf in het land van herkomst. Met haar ongestaafd betoog dat zij over geen inkomsten beschikte in het land van herkomst, toont verzoekster niet aan dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten of op kennelijk onredelijke wijze.

Het enige middel is ongegrond."

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Er wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

2.3. Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen andere grief aanbrengt, ook geen gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN